

vnitřní rozpor, správněji nedostatek důvodů, ohledně otázky, staly-li se urážky stěžovateli za vinu kladené, když S. »svou službu konal«. Rozsudek ve směru tom vylučuje skutkovou povahu zločinu ve smyslu Šu 81 tr. zák., poněvadž S. odchází z místa, kde výstup s K-ovou měl, již nebyl v žádném »služebním výkonu«; uznal ho však vinným přestupkem Šu 312 tr. zák., ježto se ještě »nalézal ve službě«. V čem tato služba pozůstávala, z důvodů patrně není; nelze seznati z důvodů, nalézal-li se snad S. jako řádně stanovený hlídač polní na obvyklé služební obchůzce v okrsku jemu přikázaném, aneb má-li soud za to, že se nalézal ve službě proto, že byl právě na odchodu od místa, kde předsevzal určitý služební výkon. Bude na soudu nalézacím, aby v tomto směru svůj výrok náležitě odůvodnil, při čemž se podotýká, že v zásadě dostává se polnímu hlídači ochrany zákona po celou dobu nepřetržitého jeho úřadu od formálního započetí až do formálního zakončení úředního jednání; vybočuje-li však v době té z mezí povinností jeho povolání mu vykázaných způsobem takovým, že lze úřední jednání považovati na tu dobu věcně za přerušené, nemůže se dovolávati zvláštní ochrany zákona, poněvadž takové jednání, vypadající z rámce povinnosti, nespadá pod pojem vykonávání služby; třeba tedy zjistiti, jednak, že útok na S-u se stal v době mezi formálním započtím a zakončením úředního jednání, dále však i že S-ou nebylo z něho právě v době útoku — (přihlížeje k jeho předchozímu chování se vůči K-ové, již stěžovatel — otec její — přispěl na pomoc) — vybočeno, a že úřední jednání nebylo přerušeno, byť i ne formálně, tož přece aspoň věcně.

Čís. 1818.

Dodatkovou otázku ve směru Šu 2 písm. b) tr. zák. nutno dáti porotcům, byl-li stav střídavého pominutí smyslů pozitivními výsledky trestního řízení i jen napovězen.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1924, Zm I 736/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Táboře ze dne 14. října 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy loupežné podle §§ 134 a 135 čís. 1 a 2 tr. zák., zločinem krádeže podle §§ 171, 173 tr. zák. a přestupkem podle Šu 36 čís. patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc do první stolice k opětovnému projednání a rozsouzení v nejbližším zasedání porotním.

Důvody:

Zřejmě odůvodněna jest zmateční stížnost obžalovaného pokud provádí zmatek dle Šu 344 čís. 6 tr. ř., protože nepoložením dodatkové otázky ve směru Šu 2 písm. b) tr. zák. porušen byl předpis Šu 319 tr. ř. Předpis ten nařizuje, že položití jest porotcům v tom směru zvláštní

otázku, bylo-li při hlavním přeličení tvrzeno, že tu byl stav, který by trestnost vylučoval nebo rušil. Tvrzením pak nelze rozuměti toliko tvrzení přímé, výslovné, stačí s hlediska toho, byl-li dotyčný stav pozitivními výsledky trestního řízení alespoň napověděn. Tomu však v tomto případě nepochybně tak bylo. Obžalovaný hájil se již v přípravném řízení, jak sama obžaloba na to poukazuje, chorobným stavem duševním, nastalým po těžké chřipce, již v roce 1918 prodělal, následkem něhož prý bývá občas zapomenutý, točívá se mu hlava, neví co dělá, a že zejména také dne 30. a 31. května 1924 měl silnější bolení hlavy a nemohl jíti do práce. Toto hájení zavdalo soudu podnět, by nařídil dle Šu 134 tr. ř. zkoumání duševního stavu obžalovaného znalci, kteréžto vyznělo ovšem v posudek záporný. Při hlavním přeličení udal obžalovaný po přečtení obžaloby jak v příčině vraždy, tak i v příčině krádeže, že se již nepamatuje, jak to tehdy bylo, na čemž trval i po přečtení svého konstitutu z přípravného vyšetřování, poukazuje na svůj chorobný stav následkem vytrpěné chřipky. Vzhledem k tomuto hájení se obžalovaného, jímž zřejmě naznačen býti měl stav střídavého pomnutí mysli v době spáchání činu, opakoval obhájce svůj návrh, již před přeličením písemně učiněný, na výslech lékaře, jenž obžalovaného tehdy ošetřoval, i jiných svědků o duševním stavu obžalovaného vůbec, jak se prý následkem vytrpěné nemoci vyvinul, a navrhl dále též dodatkovou otázku ve směru Šu 2 b) tr. zák. Návrhům soud porotní nevyhověl, poukazuje na přesný záporný posudek soudních znalců. Než odůvodnění to nemůže ve směru odepření otázky dodatkové naprosto obstáti. Otázku, zda byl tu stav, obžalovaným tvrzený, nerozhodují znalci, nýbrž porotci, kteří ve směru tom nejsou posudkem znalců vázáni. Nesejde též na tom, zda je tvrzení obžalovaného více méně pravděpodobným, což právě teprv odpovědí porotců na danou otázku má býti zjištěno, nýbrž jen na tom, byl-li obžalovaným samým nebo jinými výsledky průvodního řízení stav, který by zákonné podstatě stavu trestnost vylučujícího nebo rušícího odpovídal, ve smyslu shora naznačeném tvrzen, t. j. prostě napověděn. Proto stalo se v tomto případě usnesení soudu, jímž jen vzhledem k zápornému výsledku posudku znalců, přes zmíněné tvrzení obžalovaného položení dodatkové otázky odepřel, proti předpisu Šu 319 tr. ř., a již toto porušení zákona činí odsuzující rozsudek zmatečným, aniž bylo třeba, zkoumati zmateční stížnost i ještě v ostatních směrech, jí uplatňovaných. Za předpokladů Šu 5 novely k tr. ř. z roku 1877/1878 bylo rozsudek za souhlasu generální prokuratury zrušiti již v sezení neveřejném jako zmatečný a vrátiti věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl v nejbližším zasedání porotním.

Čís. 1819.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pokud sdělování skutečností, k nimž má dojíti teprve v budoucnosti (provokování zániku republiky) jest trestáno dle Šu 18 zákona.

Pojem právních statků, jím chráněných.